

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/400/2015
Identifikačné číslo spisu: 1112225983
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1112225983.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcu X. O., bytom ul. F., zastúpeného JUDr. Ľubomírom Müllerom, euroadvokátom, Symfonická ul. č.1496/9, Praha, Česká republika, proti žalovanej Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, o zaplatenie 41,16 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 9 C 150/2012, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. apríla 2015 sp.zn. 6 Co 17/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 30. septembra 2014 č.k. 9 C 150/2012-45 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 41,16 eur s 8,75 % úrokom z omeškania ročne od 7. augusta 2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanú zaviazal tiež na povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia 73,10 € na účet právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci samej rozsudkom pre uznanie (§ 153a Občianskeho súdneho poriadku, zákon č. 99/1963 Zb. účinný do 30. júna 2016, ďalej len O.s.p.), keďže žalovaná uznala pohľadávku žalobcu, čo do základu i výšky. O príslušenstve žalovanej pohľadávky rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 vyhl. č. 87/1995 Z.z. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu v plnej výške. S poukazom na § 18 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, súd prvej inštancie nevyhovel návrhu žalovanej, ktorým žiadala, aby súd žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania, nakoľko bol toho názoru, že konanie právneho zástupcu žalobcu, ktorým si uplatnil nároky z jednej žiadosti viacerými samostatnými žalobami, nebol v rozpore s § 18 ods. 2 a 5 zák. č. 86/2003 Z.z. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že vzniku trov konania mohla žalovaná predísť včasným uspokojením žalobcom uplatnených nárokov po podaní žiadosti o odškodnenie, v zákonom stanovenej lehote.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovanej, ktorým napadla výrok rozsudku súdu prvej inštancie o jej povinnosti zaplatiť žalobcovi trovy konania, uznesením z 29. apríla 2015 sp.zn. 6 Co 17/2015, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku potvrdil. Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania 24,64 € k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní. Odvolací súd bol toho názoru, že spôsob uplatnenia práv žalobcu nebol realizovaný nezákonným spôsobom a teda žalobca bol oprávnený jednotlivými čiastkovými žalobami uplatniť si jednotlivé nároky, o ktorých odškodnenie žiadal žalovanú spoločne jednou žiadosťou (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. US 210/2013-28). Za právne zastúpenie v každom jednom konaní mu preto vzhľadom na dôvodnosť každej jednej žaloby prislúchalo právo na náhradu trov konania, a to za tie úkony právnej pomoci, ktoré v jednotlivých konaniach neboli identické. Za takýto identický úkon právnej pomoci by odvolací súd mohol považovať iba prevzatie a prípravu právneho zastúpenia, pretože právny zástupca žalobcu právne zastúpenie pravdepodobne prevzal ešte pred podaním jednej žiadosti o odškodnenie u žalovanej. Žalovaná však k odvolaniu nedoložila doklady preukazujúce priznanie odmeny právnemu zástupcovi žalobcu v inom jeho súdnom konaní, z ktorého dôvodu, nebolo možné uvažovať o bezdôvodnom navýšení trov právneho zastúpenia. Žalovaná uviedla, že žalobcovi boli priznané trovy v konaní sp.zn. 25 C /149/2012, ale odvolací súd zistil, že v tomto konaní bola žalobcovi priznaná náhrada trov konania vo výške 24,23 €, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - žaloba vrátane režijného paušálu. Odmena za úkon právnej služby - príprava a prevzatie zastúpenia žalobcovi (s poukazom na existenciu ďalších súdnych konaní sp.zn. 7C/149/2012, 9C/150/2012, 6C/78/2012, IOC/150/2012, 21C/149/2012) v danom konaní nebola priznaná. Táto v čase rozhodovania odvolacieho súdu nebola žalobcovi priznaná ani v žiadnom z týchto ďalších konaní. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania v konaní vedenom pod sp.zn. 25C/149/2012 nadobudlo právoplatnosť, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co/537/2013. Ak by sa odvolací súd priklonil k argumentácii žalovanej v rámci odvolania, že pre prípad uplatnenia nároku žalobcu jednotlivými žalobami, nemá mu byť priznaná náhrada trov právneho zastúpenia, mohlo by dôjsť k absurdnej situácii, že v prípade takéhoto rozhodnutia v každom jednom konaní o čiastkových nárokoch žalobcu by mu trovy právneho zastúpenia neboli priznané vôbec. Podľa názoru odvolacieho súdu teda právny zástupca žalobcu nepostupoval v rozpore s Občianskym súdnym poriadkom, resp. so zákonom č. 586/2003 Z.z.. Pokiaľ išlo o odvoláciu námietku žalovanej o vade konania pred súdom prvej inštancie, spočívajúcu v tom, že súd neaplikoval § 150 ods. 2 O.s.p., odvolací súd uzavrel, že toto ustanovenie dávalo súdu možnosť a nie povinnosť nepriznať náhradu trov konania, ak ide o drobný spor (o ktorý v prejednávanej veci skutočne išlo) a ak vzhľadom na výšku istiny sa javila výška trov neprimeraná. Okrem toho, odvolací súd ani pomer medzi výškou pohľadávky (41,16 €) a výškou trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia (73,10 €) nepovažoval za tak neprimeraný, aby tu bol dôvod na použitie § 150 ods. 2 O.s.p. pri rozhodovaní o trovách konania.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj dovolateľka) dovolanie z dôvodu, že jej bola odňatá postupom súdu možnosť konať pred súdom, čo považovala súčasne za dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Za dovolacie dôvody žalovaná považovala skutočnosť, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a v spojení s ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p.). Žalovaná opätovne poukázala na skutočnosť, že žalobca uplatnil svoj nárok na odškodnenie samostatnými návrhmi na začatie konania, aj keď čo do právneho základu ide o jeden nárok na odškodnenie podľa § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb., ktorý žalobca uplatnil u žalovanej jedinou žiadosťou o odškodnenie. Z uvedeného vyplýva, že z jednej žiadosti o odškodnenie je vedených niekoľko súdnych sporov, teda jeden nárok na odškodnenie, parceluje žalobca bez akéhokoľvek logického základu (právny dôvod neexistuje) na niekoľko čiastkových nárokov uplatnených samostatnými žalobami. Jediným vysvetlením uplatnenia si nároku žalobcu prostredníctvom niekoľkých čiastkových žalôb s totožným právnym základom, je rozsah žalobcovi priznaných nárokov na náhradu trov právneho zastúpenia, ktorý narastá úmerne narastajúcemu počtu súdnych konaní. Takéto konanie podľa žalovanej jednoznačne vyvodzuje záver, že ide o konanie, ktorým sa žalobca, resp. jeho právny zástupca snaží získať výhodu, ktoré procesné právo nepredpokladá a súčasne je takéto konanie spôsobilé spôsobiť

protistrane škodu vo forme nákladov spojených s právnym zastúpením. Takéto konanie má všetky znaky zneužitia práva, dokonca je možné ho považovať za šikanózne. Náhrada trov konania nemá smerovať k nejakej forme potrestania povinného, ale jedine k tomu, aby sa oprávnenej strane kompenzovali náklady, ktoré boli potrebné k účelnému uplatňovaniu, alebo bráneniu práva (§ 142 ods. 1 O.s.p.). V žiadnom smere nemá znamenať určitú formu obohacovania sa na úkor povinnej strany. Na základe uvedeného skutkového stavu a zákonných ustanovení právny zástupca žalobcu pri uplatňovaní nároku na odškodnenie na súde, ktoré sa opiera o ust. § 23 ods. 1 zákona c. 119/1990 Zb. nepostupuje s odbornou starostlivosťou, ním realizovane právne zastúpenie nevykazuje žiadne známky hospodárnosti poskytovania právnych služieb a jeho konanie nemožno považovať za konanie, ktoré by bolo v súlade s dobrými mravmi. Žalovaná ďalej uviedla, že každý má právo na spravodlivý proces, preto nie je možné tolerovať ani procesnej strane, ktorá je z hmotnoprávneho hľadiska v práve, zneužívanie subjektívneho procesného práva na ujmu protistrany. Poukázala na povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie, ktorá je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, a ktoré sa má vysporiadať i so špecifickými námietkami strany. Porušením uvedeného práva na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa strane sporu odníma náležité, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiam súdu v rámci využitia prípadne riadnych aj mimoriadnych opravných prostriedkov. Pri posudzovaní účelnosti nákladov vynaložených na právne zastúpenie treba dôsledne rozlišovať, či právne zastúpenie advokátom je využitím ústavne zaručeného práva na právnu pomoc, alebo či sa jedná skôr o zneužitie tohto práva na úkor protistrany. Žalovaná má za to, že postup žalobcu, zastúpeného právnym zástupcom, je šikanóznym výkonom práva, ktorému nemožno priznať právnu ochranu a vynaložené trovy konania a právneho zastúpenia považuje žalovaná za neúčelné. S poukazom na vyššie uvedené žalovaná považuje rozhodnutia súdov za arbitrárne a nepreskúmateľné, a teda postupom súdov bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom tým, že rozhodnutia nie sú riadne a presvedčivo odôvodnené a tieto konania mali vady, ktoré spôsobili nesprávne rozhodnutie vo veci.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení žiadal dovolanie zamietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“, „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 2 písm. b/ CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 a § 239 O.s.p.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštantne vo svojich rozhodnutiach poukazuje na to, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

8. Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza za predchádzajúcej právnej úpravy (a naďalej vychádza) z toho, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím je v právnom štáte narušiteľná len mimoriadne a výnimočne. Úspešné uplatnenie tohto mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľom je podmienené (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným

(sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento opravný prostriedok je aj opodstatnený. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané; pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok odmietnuť bez toho, aby sa zaoberal správnosťou napadnutého rozhodnutia.

9. Žalovaná dovolaním napadla potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým bolo dovolanie prípustné, boli uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatili (o.i.) vtedy, ak išlo o uznesenie o trovách konania.

10. Dovolateľka napadla dovolaním uznesenie, ktorým odvolací súd rozhodol o trovách konania.

11. Takéto uznesenie bolo v § 239 ods. 3 O.s.p. zaradené medzi uznesenia, v prípade ktorých bola prípustnosť dovolania zákonom výslovne vylúčená. Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 239 ods. 1 a 2 vymenúval znaky tých uznesení odvolacieho súdu, proti ktorým bolo dovolanie procesne prípustné. Z právnej úpravy obsiahnutej v danom ustanovení bolo zrejmé, že zákonodarca v nej - zohľadňujúc mimoriadny charakter dovolania a možné dôsledky zrušenia rozhodnutia dovolacím súdom - vyjadril na jednej strane vôľu, aby určité uznesenia výnimočne (napriek tomu, že už nadobudli právoplatnosť) mohli byť predmetom preskúmania v dovolacom konaní; na druhej strane tým ale zároveň vyjadril tiež vôľu, aby iné uznesenia (než sú ním výslovne uvedené) nemohli byť predmetom preskúmania v dovolacom konaní.

12. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. (znenie účinné do 31. decembra 2015).

13. S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu súdov nižších inštancií, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či dovolateľke bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení strany, priznaných jej Občianskym súdnym poriadkom. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva.

14. Najvyšší súd už v rozhodnutí publikovanom pod R 125/1999 uviedol, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno extenzívne vykladať v súvislosti s postupom súdu vtedy, ak ide o faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu je len jeho faktická (ne)činnosť, teda procedúra prejednávania veci (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu z 10. októbra 2012 sp.zn. 6 Cdo 90/2012, 91/2012), ktorá predchádza vydaniu konečného rozhodnutia a ktorá má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení strany sporu a zmarenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní. „Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať rozhodnutie, ako výsledok vecnej rozhodovacej činnosti súdu ...“ (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 11. júla 2012 sp.zn. 5 Cdo 201/2011). Postupom súdu sa teda môže rozumieť iba samotný priebeh konania, spôsob vedenia konania či procesu, jednotlivé procesné úkony súdu, jeho faktická činnosť alebo nečinnosť, nie však rozhodovací akt súdu. Pokiaľ postupom súdu nie je samo rozhodnutie, potom už postupom súdu vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - odôvodnenie rozhodnutia (jeho obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť, úplnosť)], úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu z 9. januára 2014 sp.zn. 3 Cdo 266/2013).

15. Žalovaná uviedla, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je tiež právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom nedostatku videla vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

16. Podľa stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

17. V zmysle citovaného stanoviska by bola vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľkou považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá však v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu prípustnosť dovolania nezakladala (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011).

Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., a to napríklad, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009).

18. Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016. V prejednávanej veci najvyšší súd nemohol brať na zreteľ len žalobkyňou zdôrazňované právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ale musel dbať o to, aby zachoval ústavnoprávne relevantnú rovnováhu medzi týmto právom a ústavným princípom právnej istoty, ktorý bol vyjadrený právoplatnými rozhodnutiami súdov nižších inštancií. Dovolací súd pri riešení otázky prípustnosti podaného dovolania nemohol nedať prednosť ústavnému princípu právnej istoty, lebo žalobkyňou namietaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutí nevykazoval znaky odňatia jej možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).Dovoláním napadnuté rozhodnutie uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k predmetu rozhodovania, obsah odvolania, vyjadrenia k nemu a právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne.

19. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobkyne smeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania, treba osobitne poukázať na to, že Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 239 ods. 3 vylučoval z možnosti dovolacieho prieskumu aj také uznesenia, ktoré by inak podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. bolo možné napadnúť dovoláním. Keďže zákonodarca tým dostatočne zreteľne vyjadril vôľu, aby dovolaciemu prieskumu nebolo možné podrobiť ani riadne odôvodnené a dostatočne preskúmateľné uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania (i keby prípadne spočívalo na nesprávnych záveroch), bolo by nelogické a v rozpore s výnimočnou povahou dovolania, pokiaľ by právnou úpravou obsiahnutou v § 237 písm. f/ O.s.p. vyjadril zároveň vôľu zabezpečiť strane sporu možnosť dosiahnuť dovolací prieskum v prípade takého uznesenia odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré možno aj spočíva na správnych záveroch, o ich správnosti sa ale nedá s istotou a celkom presvedčiť a v dovolacom konaní ju nemožno úplne preveriť (opätovne vid' rozhodnutie najvyššieho súdu z 9. januára 2014 sp.zn. 3 Cdo 266/2013).

20. V dovolaní žalobkyňa ďalej namieta aj nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom, keď odvolaciemu súdu vytýka, že nesprávne interpretoval alebo aplikoval ustanovenia upravujúce rozhodovanie o trovách konania, dostatočne nezohľadnil šikanózný postup žalobcu (jeho právneho zástupcu), ktorý je vo svojej podstate zneužitím práva, vedie k neprípustnému obohacovaniu sa, prieči sa zákonu a dobrým mravom, a preto by nemal požívať ochranu a zakladať právo žalobcu na náhradu trov konania.

21. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

22. Nesprávne právne posúdenie veci bolo relevantným dovolacím dôvodom v tom zmysle, že ho bolo možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladalo (viď tiež R 54/2012). Nešlo totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani atribút rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

23. V danom prípade prípustnosť dovolania žalovanej nebolo možné vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.